

3

LISTOPAD

**zpravodaj
vodních
skautů
a skautek**

**KAPITÁNSKÁ
POŠTA
KVS**

**r o č n í k
2008/2009**

Kapitánská pošta

Obsah	strana
Kapitáni a kapitánky	1
Bratři – aneb Prdni si	2-3
Rozšířené zasedání HKVS... ..	3
NA news	4-5
Voroplavba	8
Zápis z jednání HKVS	5-6

Kapitáni a kapitánky!

Navigamus 2009 se blíží a proto znovu a dopředu odpovím na několik stále se opakujících otázek:

Proč právě Navigamus?

Navigo, navigare je latinsky „plout“. Navigamus je tedy „my plujeme“, či jenom „plujeme“. Tento výraz byl vybrán již v roce 1994 jako vyjádření našeho specifického doplňku skautské výchovné metody. Tehdy to také vyjadřovalo hrdost nad tím, že tu stále jsme, přestože jsme jako všichni skauti u nás byli třikrát zakázáni. Navíc je to i volná parafráze staré vorařské písně „My pluli dál a dál, ...“, kterou čeští vodní skauti přijali jako svou neoficiální hymnu.

Proč se Navigamus koná?

Vodních skautů bylo a je v Junáku registrováno tolik, že svým počtem odpovídají jednomu junáckému kraji (letos je nás o maloučko víc, než desetina). Setkání skautů v kraji je jistě užitečné, setkání vodních skautů pak dvojnásobně, už proto, aby se při setkání na vodě nezdravili pouze kapitáni a vedoucí. V zahraničí se podobná setkání vodních skautů konají rovněž, pro nás je snad nejnámější nizozemská NaWaKa (National Water Kamp).

Proč je Navigamus jednou za tři roky?

Tři roky je průměrná doba, kdy skaut setrvá ve své věkové kategorii, tedy ve svém oddíle. Proto setkání po třech letech obnovuje a utužuje přátelství celých oddílů. Navíc se každý může těšit, že se na příštím Navigamu bude více podílet na programu.

Proč má Navigamus libreto?

Čeští skauti vždy byli dobří ve vytváření dlouhodobých, cyklických a táborových her (ostatně je toho dokladem i nová podoba stezek a závodů). Ostatně ani J. A. Komenský známým „Schola ludus“ (škola hry) nemínil, že by škola měla být má být lehkou, ale že mají být uplatňovány prvky dramatické výchovy.

Námět prvního Navigamu byl stanoven až v průběhu vlastních příprav, kdy si organizátoři uvědomili, že setkání vychází přesně na dny oslav 50. výročí dne D čili vylodění Spojenců v Normandii. Další náměty už byly vybírány listováním kalendáři a encyklopediemi.

Proč jsou tentokrát libretem dobrodružství Sindibáda Námořníka?

Sedm plaveb Sindibádových je součástí Pohádek tisíce a jedné noci, tedy světového kulturního dědictví. Skládá se z povídek nejen arabského, ale i egyptského, indického, perského a středoasijského původu. Ty arabské zpravidla začínají slovy „za doby panování kalifa Háruna ar-Rašída...“. Hárun zemřel v roce 809, tedy před dvanácti sty lety.

Navíc v dnešní době je dobře si uvědomit, že arabská kultura byla dědicem kultury antické, kterou zdárně rozvíjela a máme-li za povinnost vychovávat skauty k pravdě a lásce, je třeba je naučit, že Arabové a islám nejsou jen teroristé a náboženští fundamentalisté, ale i lékař Avicenna (Ali Andul ibn-Sina), básník Omar Chajjám a pro nás hlavně cestovatelé a zeměpisce Ibn Munabbeh, al-Mas'údí, al-Barúní, Abú Sa'íd, Ibn Battuta a další. Že ta jména neznáte? Vidíte, někteří procestovali svět dříve než Marco Polo a obepluli Afriku dříve než Bartolomeo Diaz!

Já jsem z generace, které muselo být vysvětlováno, že Němci nejsou jen fašisté, nacisté a esesáci, ale i reformace, Goethe, Erich Kästner, Zeiss, Diesel a Benz.

Proč je Navigamus první víkend v červnu?

Protože se nám jej nedaří uspořádat v době letních táborů a začátek června je ještě vhodný pro vynechání jednoho – dvou dnů školy. Ostatně 8. červen prý určuje Medardovou kápi počasí na polovinu prázdnin.

Proč sedm plaveb?

Domníváme se, že využijí dobrých zkušeností Navigamu motivovaného Hanzou a povzbudí účastníky, aby se zúčastnili nejen her v okruhu vlastního kvartýru (letos tedy země).

Proč na Rozkoši?

Protože novoměstské středisko Úta (jeho součástí jsou vodní skauti Albatrosu) nabídlo uspořádání. Shodou okolností přišli s nabídkou těsně poté, co se tři členové HKVS vyjádřili přibližně stejně: „Tak jsem se byl v létě podívat na Rozkoš a tam by byl Navigamus, ó já...“

Proč má letošní Navigamus ve znaku velblouda?

Každý Navigamus měl vždy svého maskota – bobra, hrocha, želvu, kraba, vydru, vždy živočicha, který má něco společného s místem děje. Velbloud je zván korábem pouště, ale vodu má rád a prý dobře plave.

Takže, kapitáni a kapitánky,

na srazu a všech dalších setkáních nás čeká výměna nápadů a na Navigamu 2009 Schola ludus. Ať se nám vydaří.

Vezír

Bratři

(aneb Prdni si v divadle a vyhraj čtyřkolku)

Tento týden jsem zaregistroval, tuším v MfD, článek, který se zabýval fenoménem realityshow. A citoval nejrůznější soutěže v tomto duchu, které se ve světě objevují. Já jsem zaregistroval pouze Vyvolené a měl jsem toho plné kecky. Uzavřené prostředí, lidé vyjímeční, nepatřící do běžného vzorku populace. Vyjímeční ne znalostmi či dovednostmi, ale absencí etických a morálních mantinelů. Čili nic společného s realitou, naopak umělé prostředí jak v soap operách. Zmiňovaný článek citoval pořady, kde soutěžící měli jíst syrová srdce či vnitřnosti včetně, v smažené podobě labužníky ceněných, býčích žláz či syrových hovězích očí. Proti gustu žádný dišputát. Jsou kraje či etnika, kde požívání potravin, které běžnému našinci učiní z žaludku vrtulník, je normální. Costnerův poručík Dunbar poté, kdy s indiány prvně lovil bizony, též musel ochutnat syrová bizoní játra. Jenže to právě bylo v jiné společnosti, v jiné souvislosti. V „civilizovaném“ světě požívání syrových vnitřností či očí budí spíše eklhavitu. A na ní jsou takovéto soutěže postaveny. Měli jsme dekadenci, naturalista Zola v Naně při popisu postupující nemoci působil ve své době co emetikum (přípravek na podpoření zvracení) a dnes je ceněn jako světový spisovatel. Dobrá, mějte mne za děsnou konzervu, ale doufám, že si ta kostnatá postava s náčiním na polní práce pro mne přijde dřív, než se z realityshow stane Velké umění.

Máme za sebou další volby. Nebyla při nich legrace jako při těch prezidentských, kdy poslance odvážely sanitky, mizeli domů a objevovali se, předsedové stran posílali sms o kravách a podobně. ODS dostala na pr(áskáno) docela excelentně. Pan profesor Klimatěnko hned zacítil potřebu ukázat svoji nadstranickost lobováním ve prospěch svého občansky demokratického dítěte, posléze komentovat jeho debakl a určovat viníka. Nemám rád kopání do mrtvol, takže nebudu nějak hodnotit předvolební výkon premiéra Topolánka. Ten už zajisté ví sám, že je třeba oslovit i další skupiny obyvatel, ne jen ty, které se zajímají o jeho gule. Spíš bych se chtěl zastavit u jiného aspektu. Média jsou plná pojmů levice, pravice, občas nějaký ten střed. Víme ale všichni, co je vlastně levicové a co je pravicové? Já si myslím, že osobně v tom mám trochu nejasno. Nejsem si jist správností své interpretace, ale levici spojuji s jistým sociálním cítěním, pravici s názorem, že se má každý postarat sám o sebe. Zhruba řečeno. Je-li tomu tak, pak jsem levicový volič, i když levici nevolím. To je tak, většina lékařů které znám, je podle uvedené hrubé definice levicově orientovaná. Nebýt tomu tak, systém našeho zdravotnictví by již dávno zašel na diarhoe (to jako že

by se podefekoval do výšky). Vzhledem k tomu, že většině kolegů jde o pacienty, ergo mají sociální = levicové cítění, systém ještě stále funguje. Leč směřuje rychle a jistě do hýzliku. Jenže je u nás levice volení hodná? Rudí bratři nevymřeli, dokonce mají dorost, ale slušní lidé je nevolí. A Paroubkova či Rathova Česká Strana Strašně Demagogická s normálně fungující sociální demokracií nemá mnoho společného. Pozor, nemylme se, v Evropě či USA je sociální demokracie akceptovatelná a akceptované. Willi Brandt, Olof Palme, Aldo Moro, velké postavy přinejmenším evropské politiky byli sociálními demokraty, ostatně pragmatický sir Winston, který několikrát změnil příslušnost, také kandidoval za labouristy. No a demokratický kandidát Barack Obama? Nejsou náhodou republikáni a demokraté americkou mutací konzervativců a labouristů? Jenže v naší sociální demokracii je silně cítit její nedávné splynutí s komunisty. Sice se s nimi údajně rozešla, populistická rétorika těžící z „výhod a jistot“ minulé éry jí zůstala. A tak levicově smýšlejícímu nezbyvají než pravicové strany, nechce-li ovšem dát hlas rozhádaným zeleným. Jsou to paradoxy na naší politické scéně.

Padly tresty v kouřimském případě. Nevím, byly-li rozděleny podle úsloví padni komu padni.

Kdo je v tomhle sledovaném případě vlastně vinen. A kdo je schopen si vinu uvědomit? Tedy jsou všichni aktéři skutečně duševně v normě? Co je to vlastně ta duševní norma? Jsem třeba duševně v normě já, když před důchodem pracuji za pocit svobody místo za peníze? Nakolik je normální matka, která řízne své dítě, nechá ho svázané ve výkalech. Kolega Hnízdil v LN ve svém sloupku zmiňuje v této souvislosti sektu, kterou stvořil kdysi jistý Charles Mason. Její členky prošly brainwashingem, po kterém byly schopny brutálně zavraždit gravidní herečku a její hosty. Soud, který rozhodoval v případě Kuřim, potrestal mučitele. Důvod, proč se celá hrůza děla však zůstal neznám. Je skutečně zlo potrestáno?

S několika případy týrání dětí, které rozbouřily veřejné mínění a z nichž Kuřim je nejhorší, souvisí další otázka. Co už je týrání dětí a co ještě není? Pochopitelně nesouhlasím s paní Džamilou, že facka by měla být trestná a trestatelná. Naopak bych dokonce povolil kantorům aby (přinejmenším v případě sebeobrany) mohli fyzický trest použít. Pochopitelně, musí být úměrný, nebudu dítě trestat lešenářskou trubkou. Ale přiznejme si zejména my modří, kolik provinění jsme řešili pomocí pádla. Tedy já hodně. Rodiče jsem na to upozornil dopředu a oni byli rádi, že to udělal někdo za ně. Musím říci, snad se příliš nemýlím, že to kluci i brali. Věděli totiž, že tím to končí a o konkrétním provinění se už dále nebudeme bavit. Z praxe skautského oddíláka i dětského lékaře vím, že rána není tak tragické poškození dítěte. Horší jsou rodiče, a není jich málo, jen se jim to hůře dokazuje, kteří týrají děti psychicky. Soustavně ho zbavují sebevědomí, vzbuzují v něm pocit viny již za to, že je vůbec na světě. Proti tomu je facka skutečně nic.

No a jestli čekáte, kdy dojde na plynatost v kulturním zařízení, tak tento internetový inzerát ve mně vyvolal potřebu se opět jednou uchýlit k úvodní filipice proti realityshow.

Jezevec

rozšířené zasedání HKVS, krajských kapitanů a sboru nositelů Stříbrného bobra

se koná v pátek **12.12.2008** od 17:00 do 24:00 na skautské základně Tortuga v Nymburce.

Zváni jsou členové HKVS, krajsští kapiténi a sbor nositelů Stříbrného bobra.

Program bude rozeslán e-mailem, krajsští kapiténi předloží zprávy o činnosti ze svých krajů.

Drobné občerstvení zajištěno, přenocování možné.

S sebou přezůvky a chuť pracovat.

Případné dotazy nebo náměty zasílejte na mabab@seznam.cz

NÁMOŘNÍ AKADEMIE NEWS

První podzimní víkend v TURNOVĚ

Asi se ptáte, proč jsem místo prvního víkendu Námořní akademie napsala velkými písmeny. Důvod je jednoduchý – každému můžete 100x opakovat, že se jede do Turnova a ne do Trutnova a stejně se najde jedinec, který to splete. Určitě si přečtete článek od našeho kadeta Rona, který se tohoto omylu dopustil. Stojí opravdu za to (myslím článek, ne Rona).

Zbytek kadetů, poddůstojníků a důstojníků dorazilo včas a na správné místo, takže hladkému průběhu víkendu už nic nestálo v cestě. Zahájen byl programově skotskými tanci a linedance. Tento program si získává rok od roku větší a větší popularitu. Roveři prostě rádi tančí a skotským rytům podlehne každý. Sobota byla ve znamení zkoušek nanečisto a zbývajících přednášek. Jenže, aby se kadetům z toho učení nezavařily mozkové závity, připravili jsme pro ně pár hezkých her. Zmínit musím určitě důvěrovky (jako např. během proti zdi, či pekařským strojem), investice (opravdu moc dobrá hra, která simuluje zahraniční politiku států). Hledali jsme také ztraceného Žerika, obchodovali s akciemi a večer se upisovali za směňky a získané mušle pak prohýřili v casinu. Samozřejmě jsme se drželi přísloví – lehce nabyt, lehce pozbyl, takže výhry byly náležitě zdaněny.

Jak už to tak bývá, víkend uběhl neskutečně rychle. Opravdu neradi jsme opouštěli skautský ostrov v Turnově, který měl nádhernou podzimní atmosféru; čtyřnohé kamarády, kteří nás poprvé viděli skákat žabáky a pořádně je to překvapilo (až tak, že jeden z těch „malých psů“ skočil na Bodieho). Ale před námi je ještě jeden víkend, a ten bude ještě lepší. O tom zase příště.

Moje cesta do Trutnova a Turnova

První věc, kterou vám chci říct hned na začátku, je to, že Turnov a Trutnov jsou dvě města a doufám, že si je nikdy nepoplete jako já. Nejsou od sebe zrovna kousek.

Mé putování začalo v Háji ve Slezsku. To je taková malebná vesnička. Někteří možná už ani nebudou vědět, kde Slezsko je, ale já jsem na to pyšný, je to nádherný kraj.

Tak z tohoto kraje jsem se vydal do Turnova, kde se v onen pátek uskutečňoval sraz lidí z Námořní Akademie. Po skončení letní části NA se konají dva víkendy, kam se sjíždějí kadeti z celé České Republiky a skládají zde čekatelské zkoušky.

Vyjížděl jsem dřív s tím, že si projdu Prahu a pojedu dál vlakem. Ostatní kadeti ze Slezska vyjížděli později a brali to přes Pardubice. Má cesta začala v pořádku, v Ostravě jsem se naložil do vlaku a v poklidném spánku jsem dojel až do Prahy. Zde začali mé první problémy.

Ten první začal tím, že mi ujel vlak do Turnova. Jaká to směla jsem si říkal a v záchvatu spěchu, že musím být do určité hodiny na základně a hlásit se v pozoru, jsem si říkal že do Trutnova dojezu autobusem. (všimli jste si té změny? V Praze jsem to spletl a místo do Turnova jsem jel autobusem do Trutnova). Nepřišlo mi to nijak divné, snad jen to, že autobus jel strašně dlouho. Opravdu nevím jak se to mohlo stát...

Vystoupil jsem na konečné stanici v Trutnově, rozhlížím se po autobusovém nádraží a hledím do mapy, kterou jsem si vytiskl z emailu, kde byla zaznačena klubovna. Celý zmaten, protože už byla tma i dost pozdě (pokud si dobře vzpomínám tak bylo asi něco kolem 11té), jsem se rozhodl dát se nějakou ulicí. Nikde nikdo nebyl, koho bych se mohl zeptat na cestu (ani se nedivím, kdo by taky tak pozdě bloudil v noci po Trutnově). Prošel jsem několikátou ulicí, dal se podél řeky a přešel nějaký most, mapa mi nějak neseseděla, ale to se mi občas stává... Když jsem došel do nějakého parčíku potkal jsem nějakého tipka s báglem na zádech. Hned jsem ho zastavil a s mapou v ruce jsem se ho ptal jak se dostanu tady na ostrov? Típek si začal prohlížet mapu a po chvíli mi řekl, že tu nic takového nezná a že i ta mapa na Trutnov vůbec nevypadá. Ptal se mě, zda mám dobrou mapu. Když jsem mu řekl že jo, tak začal tvrdit že čtyřproudová dálnice v Trutnově určitě není, ale že jedna končí v Turnově...

V té chvíli mi to došlo (brzo, že?). Začal jsem se smát sám sobě, svojí imbecilitě a neschopnosti. Už jsem si vzal zpět mapu a řekl dotyčnému že má pravdu, že jsem opravdu takové jelito, a že jsem to popletl. Borec se mi taky začal smát (ani se nedivím, kdo by se mi taky nesmál) a řekl, že se jukne do mobilu, zda mi něco nejede. Zjistil že jede. Ale až ve 4 ráno. Má úvaha, že bych si něco stopl byla taky zavržena, protože Turnov a Trutnov jsou od sebe údajně 90 kiláků (tímto faktem si nejsem jistý). Znovu jsem se začal smát, protože mi bylo jasné, že dnešek strávím někde v parku pod křekem, případně na nádraží na lavičce. Rozhodl jsem se vyrazit, než mi místí houmlesáci vyberou poslední dobrý flek (cestou jsem nějaké potkal). Tipos se mě ještě ptal, jestli tu neznám nějakou nocležnu, kam bych šel spát. Když jsem mu řekl, že budu spát někde na lávce, že to nebude až tak hrozné, tak mi nabídl zda nechci přespát u něho doma. Svou úvahu zda to není převlečený pedofil jsem brzo zahnal, bo mi byla celkem dost zima. Onen muž stejně vypadal tak na 25, takže se dalo předpokládat, že to bude spíš vrah než pedofil, což je někdy daleko lepší.

Jmenoval se Michal a studuje v Brně, plus tam má navíc nějakou práci. Kdysi údajně taky býval skaut a zrovna se vrací domů, kam jezdí asi dvakrát za měsíc. Došli jsem do jednoho paneláku a asi v 7. patře bydlel. Hned ve vchodu mě seznámil s jeho sestrou a své mamince oznámil, že na nádraží našel ztraceného skautíka, který u nich bude přespávat. (asi mi je jasné, v jakém musela ona žena být v šoku). Dostal jsem na večeri nějakou buchtu s čajem a dokonce se našla volná postel, ve které jsem mohl klidně usnout. Ráno jsem se zvedl a odešel na vlak.

Dojel jsem do Turnova vlakem a s příchodem na základnu jsem měl asi 14 hodin zpoždění. Byl jsem rád, že jsem dojel a že se mi nikdo ani moc nesmál (poznámky na mojí hlavu sice padaly celý víkend, ale dalo se to přežít). Tak to je konec mé cesty do Turnova přes Trutnov. Závěrem vám chci popřát hodně zdaru, pokud budete cestovat po naší vlasti České, aby jste si nespletli města jako já a pokud ano, tak aby jste narazili na hodné lidi, jako jsem narazil já, protože přivést si úplně někoho cizího domů kolem 11 hodiny večerní chce mít dost odvahy.

kadet Ron

VOROPLAVBA

aneb vory na staré Vltavě.

Kdy po Vltavě poprvé pluly vory, respektive vorové pruty, jak se tomu plavidlu správně říká, tak to dnes už přesně ne zjistíme. Jisté je jen to, že první doložená zpráva o voroplavbě čili o plavení vorů je datována v roce 1316. Tehdejší český král Jan Lucemburský vydal privilegium, kterým se plavcům na vorech a do voroplavby vnesla poněkud přesnější pravidla. On Jan Lucemburský měl docela rád peníze a hodně jich pro své cesty po Evropě potřeboval a tak voroplavbu po česku řečeno jednoduše zdanil. Dřevěné vory ale do Prahy připlouvaly již o pár staletí dříve a neslo to jak plavcům, tak měšťanům pražským docela pěkné peníze. Většina vorů již tehdy přistávala v místech, kde se do Vltavy vlévá Botič, který byl tehdy docela čistým potokem. A tak právě tady, pod Vyšehradskou skálou, vyrostlo neuvěřitelně malebné prostředí plaveckých domků, jejímž obyvatelům se dodnes neřekne jinak než Podskaláci. Tito zdatní plavci na vorech se již ve

čtrnáctém století nebáli na vory naložit různé zboží a plavit se dále po Vltavě a Labi do Německa.

Kdy tedy na Vltavu vypluly první vory, to tedy nevíme, ale kdy na její hladině plul poslední „pracovní“ vor, to víme docela přesně. Dne 12. září 1960 parta plavců splavila vor na nově zbudovanou a napouštěnou přehradu Orlík. To byl tedy opravdu poslední „komerční“ vor. Ale ještě jeden vor se vydal na cestu po Vltavě.

Bylo to 5. července 1971, kdy byl na

vodu partou starých plavců spuštěn vor pro natáčení filmové dokumentace právě o plavení vorů. Plavba byla původně plánována jako třídní a to z Vyššího Brodu do Hluboké nad Vltavou. Jenže skončila bohužel již druhého dne večer v Březí. Koryto řeky, málo vody a proud nedovolily dokončit celé původně plánované splutí. I tak byla cesta tohoto voru nádhernou podívanou, kterou ze břehů pozorovaly tisíce nadšených diváků. Může náš těšit, že plavbu Svatojánskými proudy uskutečnili i skauti 30. pražského oddílu v létě 1923, když se vraceli ze svého letního tábora na Orlíku. Jejich cesta byla zachycena i filmovou kamerou a tak se zachovaly záběry Svatojánských proudů, které před tím viděli jen plavci na vorech. Tyhle filmové záběry jsou dnes po těch 84 letech vzácnou a velmi ceněnou dokumentací.

Ale vraťme se k pravé voroplavbě. Práce plavců (ono říkat se jim „voraři“ se začalo až v polovině minulého staletí, když se jejich činnost začala dokumentovat) byla těžká a nebezpečná. Vždyť museli po Vltavě plavit až 160 metrů dlouhé vorové pruty i přes tak nebezpečné proudy, jakými byly Svatojánské a Červenské proudy a to za každého počasí, v jakém by dnes na vodu nevyjel snad ani nejzkušenější vodák. Právě náročnost plaveckého povolání a řada neštěstí vedly plavce k založení spolků, které byly podobné hornickým bratrským pokladnám. Cílem spolku bylo podporovat nemocné plavce, poskytovat rodinám příspěvek při plavcově úmrtí a přispívat i pozůstalým rodinám. Tyto podpůrné spolky přijaly jméno VLTAVAN a byly založeny celkem čtyři a to Vltavan pražský, davelský, štěchovický a purkarecký. Nutno poznamenat, že při zrodu Vltavanu stála řada nejen placů, ale také významných osobností jako byl legendární pražský primátor František Dittrich (po něm byl později nazván nejslavnější kolesový parník Pražské Paroplavební Společnosti) a hrabata Karel a Adolf Schwarzenberkové. Současně se zrodila tradice, která se dodržuje dodnes, že totiž každý pražský primátor je čestným členem spolku „Vltavan“.

Jak již nahoře řečeno, většina pražských plavců bydlela v Podskalí a citelným zásahem do jejich života byla výstavba vltavského nábřeží a současně se staré Podskalí začalo bořit. Do dnešních dnů se zachoval jen plavecký kostel Nejsvětější Trojice a budova bývalé celnice Na Výtoni, kde je dnes museum s expozicemi o starém Podskalí, o voroplavbě a o lodní dopravě.

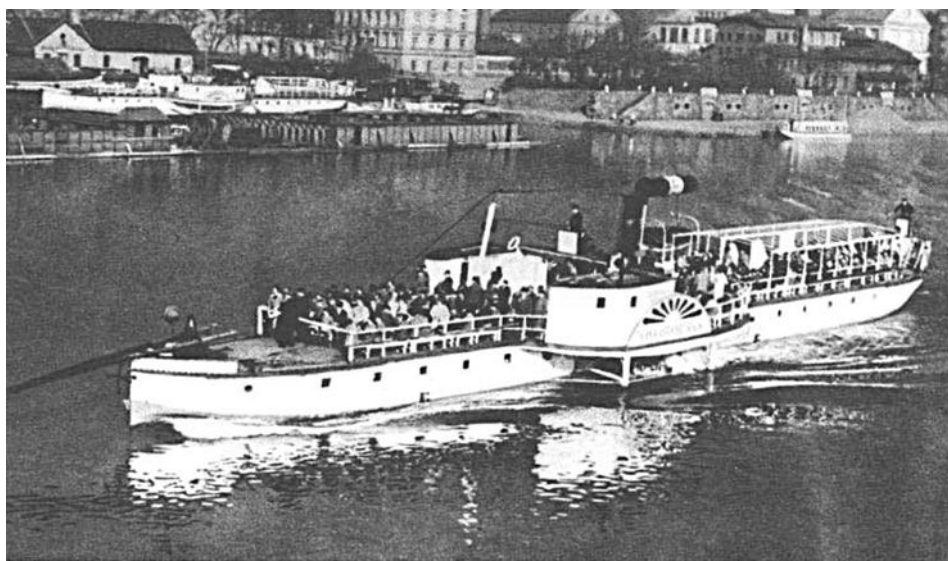

Samozřejmě, že by se o Podskalí, o plavbě na Vltavě a o legendárním vodníkovi pod vyšehradskou skalou dalo psát dlouho a více. Takže třeba připomeneme jen, že se dlouhá léta mluví o hloubce Vltavy pod jmenovanou skalou. Tradovalo se a dodnes se traduje, že je tam hloubka přes 40 metrů. Tak nám to asi před deseti léty nedalo, vzali jsme echolot a hloubku Vltavy pod skalou změřili. Tenkrát byla na vodočtu normální hladina a echolot ukázal největší hloubku okolo 7 metrů. Zase jedna podskalská pověst vzala za své!

Více o Podskalí se můžete dozvědět právě v budově bývalé celnice Na Výtoni, která je přímo u stanice tramvajů u železničního mostu. V budově je stálá expozice Podskalí, vorů-plavců a pražské paroplavby. Otevřeno je denně (kromě pondělí) od 10 do 18 hodin. Zájemci o návštěvu si ji mohou také zajistit na telefonu 224 227 490.

A ještě jedna připomínka: Se svými žabičkami, vlčaty skauty a skautkami si můžete v létě udělat pěkný výlet do Purkarce. Je tam tzv. "Síň voroplavby", kde můžete na vlastní oči vidět, jak se vory stavěly a s jakými obtížemi se plavce na svých nebezpečných cestách setkávali. Pro upřesnění vězte, že tahle síň je otevřena od května do září, denně kromě pondělí a to v době od 9 do 17 hodin. Tuhle prohlídku si můžete zajistit na telefonu 385 725 018 (pevná linka) nebo na 721 508 471 (mobil).

A jak vypadaly staré Štěchovice s tehdy plujícími vory, s přístavištěm parníků a dýmajícím remorkérem, to se podívejte na dobových pohlednicích. Poslední snímek zobrazuje onen legendární parník PRIMÁTOR DITTRICH, který se stal postavou několika knížek a několika filmů. (Vzpouza

na lodi Primátor Dittrich, Dobrodružství 6ti trampů /kniha a TV seriál/, Hrdinný kapitán Korkorán, Nechte to na mne atd.) Současně prosím omluvte technickou kvalitu staříčkových snímků.

Parník Primátor Dittrich vjíždí se sklopeným komínem pod smíchovský železniční most. Pro PPS jej postavila PAS roku 1891. V pozadí vidíme (zleva) parníky PPS Roudnice n. L. a Braník a první pražskou motorovou loď Oreb

Zápis z 15. zasedání HKVS, které se konalo 18.10.2008 v Nymburce

Přítomni: Vezír, Majda, Radek Prouza (Úta), Martin Paul (Úta), Oskar (kvd HP)

Omluveni: Bimbo, naJa, Myšák

Další jednání proběhne 8.11.2009 v Plzni

Jarní sraz K+K se koná: 17. - 19. 4. 2009 v Novém městě nad Metují

1) Navigamus 2009

- prezentace stavu příprav:
- obsazení funkcí: vedoucí organizačního týmu: Radek Prouza, zástupce vedoucího organizačního týmu: Jakub Fabián (Králík) a Petr Fanta (Soptík), hospodář: Martin Paul, „týlový“: Petr Borůvka (Boras), propagační: Michal Fanta
- webové stránky Navigamu: funkční do Podzimního volebního sněmu VS, adresa je www.navigamus2009.cz
- předběžný rozpočet je stanoven, zveřejněn bude na ÚSK
- cena na osobu:
 - i. 600,- Kč (v ceně tričko a nášivka) přihlášky přijaté do 30.3.2009
 - ii. 800,- Kč přihlášky přijaté po 30. 3. 2009
 - iii. pro zahraniční účastníky bude stanovena cena v Euro
- Na ÚSK bude
 - i. Zveřejněna přihláška
 - ii. stanoven termín pro storna
 - iii. cena storno poplatků
- Jarní sraz (viz. výše) proběhne ve dnech 17. – 19. 4. 2009 v Novém Městě nad Metují (12 km od místa Navigamu)

2) program Rozšířeného jednání HKVS na Tortuze 12. 12. 2008

- Úkoly vyplývající z ÚSK pro HKVS a Síť VS
- Plán HKVS na rok 2009
- Zajištění centrálních akcí (Tři jezy, Skare, vzdělávání)
- Detaily a rozdělení úkolů Navigamu
- Práce krajských kapitánů a návrhy na vyznamenání

3) Kandidátka HKVS:

- Hlavní kapitán a zástupkyně: Vladimír Cvrček, Markéta Babóová
- Výchovní: Jana Kalčevová, Pavel Bár
- Organizační: Ivan Vokřál

4) Oskar předložil nabídku činnosti a pomoci kvd HP

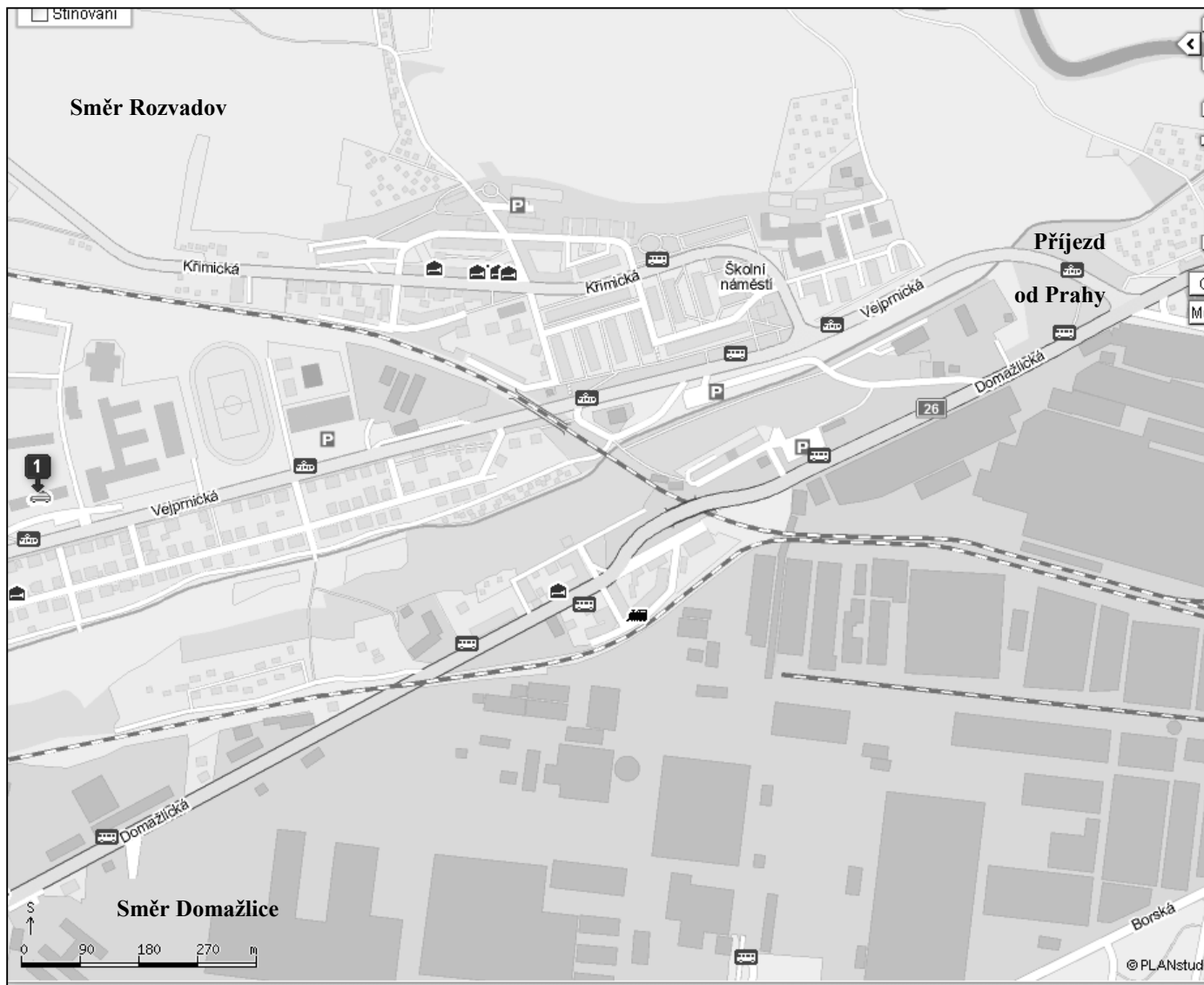
Zapsala: Majda
Schválil: Vezír

Mapka cesty na místo konání Ústředního srazu vodních skautů

Jak se k nám dostanete:

1 – Střední odborné učiliště elektrotechnické, Plzeň – Skvrňany, Vejprnická 56

Kapitánská pošta 2008/2009

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + čitelné papírové předlohy, obrázky).
- M. Babóová, e-mail: mabab@seznam.cz, kapitanskaposta@seznam.cz: texty - *.TXT, *.RTF; obrázky - *.JPG, *.TIFF, *.CDR (v křivkách), *.GIF

Sazba: Markéta Babóová

Tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 487 862 704.

Evidováno u Ministerstva kultury ČR pod číslem: MK ČR E 16100.